

РЕШЕНИЕ

№ 10674

гр. София, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разглежда докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА Гражданско дело № 20211110173547 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 422 и сл. от ГПК.

Предявени са установителни иски по реда на чл. 422 от ГПК от „Й.Б.“ ЕАД (предишно „Т.Б.“) срещу И. Х. С. по чл. 79, ал. 1, във вр. чл. 299 от ЗЕС и чл. 342 от ТЗ, и чл. 92, ал. 1 от ЗЗД за признаване за установено, че И. Х. С. дължи на "Й.Б." ЕАД (предишно "Т.Б.") сумата 390,67 лв. за главница - сбор от 141,44 лв. за неплатени месечни абонаментни такси и стойност на потребени мобилни услуги за периода 25.02.2019-24.05.2019 г. по договор за мобилни услуги от 09.03.2017 г., с допълнително споразумение от 23.01.2018 г., за мобилен номер +*****, 55,33 лв. за неплатени месечни абонаментни такси и стойност на потребени мобилни услуги за периода 25.02.2019-24.06.2019 г. по договор за мобилни услуги от 02.10.2018 г. за мобилен номер +*****, и 193,90 лв. за неплатени месечни абонаментни такси и стойност на потребени мобилни услуги за периода 25.02.2019-24.06.2019 г. по договор за мобилни услуги от 28.02.2019 г. за мобилен номер +*****, ведно със законна лихва върху главницата от 19.04.2021 г. до изплащане на вземането; сумата от 68,85 лв. за главница - сбор от 64,26 лв., представляваща неплатени лизингови вноски по договор за лизинг от 02.10.2018 г. за устройство Tablet Lenovo Tab 7 Essential 4G и 4,59 лв. за допълнителна вноска по договора по чл.1, ал.2, ведно със законна лихва върху главницата от 19.04.2021 г. до изплащане на вземането, сумата 739,80 лв. за главница - сбор от 702,81 лв., представляваща неплатени лизингови вноски по договор за лизинг от 28.02.2019г. за устройство Huawei Mate 20 Lite Dual Blue и 36,99 лв. за допълнителна вноска по договора по чл.1, ал.2, ведно със законна лихва върху главницата от 19.04.2021 г. до изплащане на вземането, 32,46лв. за неустойка за предсрочно прекратяване по вина на абоната на договор за мобилни услуги от 28.02.2019 г. за мобилен номер +*****, 37,20 лв. за неустойка в размер на разликата между стандартната цена и цена с отстъпка при абонамент за устройство Huawei Mate 20 Lite Dual Blue, предоставено за ползване с договор от 28.02.2019 г., 112,47 лв. за неустойка за предсрочно прекратяване по вина на абоната на договор за мобилни услуги от 23.01.2018 г. за мобилен номер +*****, 103,06 лв. за неустойка в размер на разликата между стандартната цена и цена с отстъпка при абонамент за устройство Nokia 3 Black, предоставено за ползване с договор от 23.01.2018 г., 49,03лв. за

неустойка за предсрочно прекратяване по вина на абоната на договор за мобилни услуги от 02.10.2018 г. за мобилен номер +*****, 119,94 лв. за неустойка в размер на разликата между стандартната цена и цена с отстъпка при абонамент за устройство Tablet Lenovo Tab 7 Essential 4G, предоставено за ползване с договор от 02.10.2018 г.

Ответникът оспорва исквете по основание и размер със съображения, че не е страна по твърдените договорни отношения с ищеца и не е подписвал договори, вкл. ОУ, и прави искане по чл. 193 от ГПК. Твърди, че не са предадени необходимите за използването на услугите сим карта или достъп до виртуална сим карта, и не е получавал фактически посочените три устройства. Оспорва основанието, на което се претендира едностранно прекратяване на договорите, не е даден подходящ срок за изпълнение и счита договорната връзка за преустановена с изтичане на срока, за който е уговорен. Поддържа, че клаузите на чл. 4 от договорите, чл. 75 от ОУ, чл. 196 от ОУ и чл. 19г от ОУ са неравноправни и нищожни, на основание чл. 146, във вр. чл. 143 от ЗЗП; евентуално заявява нищожност на клаузите за неустойки по смисъла на ТР №1/2010 г. на ВКС поради липса на обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция. Навежда възражение за изтекла давност.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 от ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото са представени Договор за мобилни услуги за номер ***** от 09.03.2017 г., сключеното към него Допълнително споразумение от 23.01.2018 г., Договор за мобилни услуги за номер ***** от 02.10.2018 г., Договор за мобилни услуги за номер ***** от 28.02.2019 г. и договори за лизинг от 02.10.2018 г. и 28.02.2019 г., ведно с ОУ, видно от които ищцовото дружество се задължава да предоставя мобилни услуги, съответно мобилни устройства, а ответникът - да заплаща месечните абонаментни такси, съответно месечните лизингови вноски, определени със съглашенията. По безспорен начин се установява авторството на горепосочените документи, както и на Декларации – съгласие от 09.03.2017 г., 02.10.2018 г. и 28.02.2019 г., доколкото съгласно заключението на допуснатата по делото съдебна почеркова експертиза, което преценено по реда на чл. 202 от ГПК, съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, подписите в „мястото за полагане на подписа на потребителя“ на всеки от документите са изпълнени от ответника. В хода на проведеното експертно изследване вещото лице е констатирало съвкупност от съвпадения в степента на обработеност, по темп и координация на движенията, степента на свързаност, преобладаващата посока, формата и относителното разположение на движенията при изпълнението на отделните структурни елементи и части, образувачи идентификационна съвкупност, даваща основание за извод, че отразяват личностния писмено-двигателен навик на едно и също лице. Установени са съвпадения в общите и частните графически признаци на подписите. Съгласно констатациите на експерта, налице са и различия, като в съдебно заседание пояснява, че същите са характерни за лица с нисък образователен ценз, чийто почерк е необработен, какъвто е и този на ответника, но доколкото във всеки от изследваните обекти има еднакви характерни особености, то те са изпълнени от едно и също лице - ответника. Ето защо и въз основа на възприетото заключение, съдът намира за доказано обстоятелството, че процесните съглашения са сключени от ответника, поради което той е обвързан от същите.

От предметното съдържание на Договор за мобилни услуги за номер ***** от 09.03.2017 г., със сключено към него Допълнително споразумение от 23.01.2018 г., Договор за мобилни услуги за номер ***** от 02.10.2018 г., Договор за мобилни услуги за номер ***** от 28.02.2019 г., ведно с ОУ, се установява, че между страните са налице валидни облигационни правоотношения, съгласно които ищцовото дружество се задължава да предоставя мобилни услуги, а ответникът - да заплаща месечните абонаментни такси, определени със съглашенията.

Обстоятелството, че ищецът е изпълнил задълженията си произтичащи от процесните договори, съдът намира за доказано, с оглед установеното по допуснатата съдебна техническа експертиза. Видно от експертното заключение, което съдът кредитира като

обективно и кореспондиращо в пълнота с останалия събран по делото доказателствен материал, в процесния период ищецът е предоставил потребление на ползваните от абоната мобилни номера *****, ***** и *****, като по отношение на последния от които такава не е предоставено в периода 25.06.2019 г. – 24.07.2019 г. Изяснява се, че ответникът не е използвал предоставените му услуги за мобилни номера ***** и ***** . По отношение на номер ***** се установява, че ответникът е потребил общо 9456,95 MB мобилен интернет на максимална скорост в България, 32 кратки текстови съобщения (SMS), 2 SMS услуги с добавена стойност, 282 минути разговори към други национални мобилни мрежи, 20 минути разговори към услуга „Грижа за клиента“, 503 минути разговори в мрежата на ищеца, 36 минути разговори с фиксирани мрежи и 132 минути разговори с други услуги. Предвид изложеното съдът намира, че за ответника е възникнало задължението да заплати уговорените в съглашенията цени за предоставените услуги. Следва да се отбележи, че задължението за плащане на абонамента такса възниква ежесечно, предварително, срещу предоставен достъп до мрежата, като е ирелевантно дали фактически абонатът е ползвал услугите, съответно дали се е възползвал от представения му достъп до мрежата.

За ползваните от ответника мобилни услуги по договорите ищцовото дружество е издало фактури №7286412565/25.03.2019 със срок за плащане на задълженията 09.04.2019 г., №7287787590/25.04.2019 със срок за плащане на задълженията 10.05.2019 г., №7289095646/25.05.2019 със срок за плащане на задълженията 09.06.2019 г., и №7290517300/25.06.2019 със срок за плащане на задълженията 10.07.2019 г. В случая въпреки, че процесните фактури и справка представляват частни документи, удостоверяващи изгодни за издателя си факти, и като такива не обвързват съда с материална доказателствена сила, съдът счита същите за достоверни, доколкото ответникът не е ангажирал никакви доказателства за установяване на обстоятелството, че е бил изправна страна по процесните договори и е погасил задълженията си. Ето защо съдът намира, че са налице предпоставките за едностранно прекратяване от ищеца на договора за мобилни услуги, а именно виновно неизпълнение на задължението на ответника за плащане на сумите, дължими за ползваните от него мобилни услуги в срок. Ангажирането на договорната отговорност на ответника за заплащане на неустойка е обусловено от валидно упражнено от ищеца право на разваляне на договора вследствие виновно неизпълнение на длъжника. Доколкото по делото не се установи плащането на дължимите месечни абонаментни такси от длъжника, съдът намира, че същият е в неизпълнение и за ищцовото дружество е възникнало правото да развали процесното съглашение. Изправната страна има право да развали договора при неизпълнение от другата, а упражняването на това право погасява договорната връзка. Изправната страна сама решава дали да упражни това право, чрез едностранно изявление отправено до насрещната страна. Договорът може да бъде развален и с искова молба, когато се претендират последиците на развалянето на двустранен договор, тъй като с предявяването ѝ се упражнява потестативното право по чл. 87, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД -тя служи за покана за изпълнение с предупреждение за разваляне на договора, какъвто е настоящия случай. В тази връзка, неоснователно е и възражението на ответника, че действието на процесните съглашения не е прекратено вследствие на разваляне поради виновно неизпълнение от страна на длъжника. Изводите на съда не могат да бъдат променени и от обстоятелството, че процесните фактури не са били получени от ответника, доколкото задълженията по същите не е предпоставено от достигането до потребителя, а и същите са били надлежно приложени към депозираната от ищеца искова молба и връчени по реда на чл. 131 от ГПК на ответника, който въпреки това не е удовлетворил вземанията по тях. Следва да се отбележи, че възражението на ответника за неравноправност на клаузите на чл. 19б и 75 от ОУ, регламентиращи правото на ищеца да развали договора в хипотезата на виновно неизпълнение от страна на потребителя на което и да е от задълженията му по договора, е неоснователно, с оглед на това, че същите не създават неравновесие в правата и задълженията на потребителя и мобилния оператор по смисъла на чл.143 от ЗЗП. Поради това ирелевантно е дали клаузите са уговорени индивидуално, тъй като съдът не ги приема за неравноправни.

Възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно, тъй като искът е предявен, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, по ар.чл.422, ал.1 от ГПК, на 19.04.2021 г., а неизпълнението на длъжника, обуславящо начисляването на неустойка е за отчетен период през 2019 г. Ето защо предявеният иск за заплащане на сумите за месечни абонаментни вноски за доказан по основание.

По отношение на размера на иска съдът намира, че с Договор за мобилни услуги за номер ***** от 02.10.2018 г., е определен размерът на задължението на ответника за заплащане на промоционална месечна абонаментна такса, а именно 13,99 лв. за първите 24 месеца от датата на влизане в сила на договора – 02.10.2018 г., в т.ч. и в процесния период. Предвид това и като съобрази данните, удостоверени в представените по делото фактури, съгласно които за периода 25.05.2019-24.06.2019 г. е извършено единствено приспадане на задължение в размер на 4,14 лв. без ДДС (4,97 лв. с ДДС), съдът намира, че за ищеца е възникнало правото на парично вземане по процесния договор за неплатените абонаментни такси за периода 25.02.2019- 24.06.2019 г. в размер на сумата 37 лв. (3x13,99 лв. за периода 25.02.2019-24.05.2019 г. - 4,97 лв.), до който ищцовата претенция подлежи на уважение.

С Договор за мобилни услуги за номер ***** от 28.02.2019 г., е определен размерът на задължението на ответника за заплащане на месечна абонаментна такса, а именно 12,99 лв. Предвид това и като съобрази данните, удостоверени в представените по делото фактури, съгласно които за периода 25.05.2019 - 24.06.2019 г. е извършено единствено приспадане на задължение в размер на 3,84 лв. без ДДС (4,61 лв. с ДДС), съдът намира, че за ищеца е възникнало правото на парично вземане по процесния договор за неплатените абонаментни такси за периода 25.02.2019 г. – 24.06.2019 г. в размер на сумата 34,36 лв. (3x12,99 лв. за периода 25.02.2019 – 24.05.2019 г. - 4,61 лв.), до който ищцовата претенция е основателна. Следва да се отбележи, че липсва яснота как е формирана сумата от 20,48 лв. начислена с фактура №7286412565/25.03.2019 г. за мобилен номер, като и за това какви други услуги са предоставени извън тези по абонаментния план „Тотал 12,99“ и са калкулирани към дължимата месечна абонаментна такса, поради което съдът счита, че за периода 25.02.2019 г. – 24.03.2019 г. претенцията на ищеца е основателна само за сумата от 12,99 лв., представляваща уговорената цена за предоставяне на мобилните услуги.

Съгласно уговореното в Договор за мобилни услуги за номер ***** от 09.03.2017 г., последователно изменен с допълнителни споразумения от 23.20.2017 г. и 23.01.2018 г., размерът на задължението на ответника за заплащане на месечна абонаментна такса за предоставените от ищеца мобилни услуги възлиза на 44,99 лв. От представените по делото фактури се установява, че извън мобилните услуги, предоставени по тарифен план „Тотал 44,99 Коледа 2017“, ответникът е потребил и други такива, което се подкрепя и от изводите на вещото лице по допуснатата СТЕ. Ответникът е ползвал общо 132 минути за разговори с други услуги (номера 0700/0800/00800), за които съгласно представеното Приложение-ценова листа за абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от дата 23.01.2018 г., подписано и неоспорено от ответната страна, е предвидена цена от 0,35 лв. на минута. Предвид това, ответникът дължи сумата от 45,93 лв. с ДДС, която е начислена и с фактури №7286412565/25.03.2019 г. и №7287787590/25.04.2019 г., доколкото същата е в по – малък размер от определената съгласно ценовата листа на ищеца от 46,20 лв. (132 мин x 0,35 лв.). В процесното Приложение е предвидена и цена 0,23 лв. за изпращане на кратко текстово съобщение (SMS) за абонаментен план „Тотал“, като видно от представените писмени доказателства и заключението на СТЕ, ответникът е изпратил общо 32 такива, за които са му начислени общо 5,93 лв. с ДДС. Доколкото тази сума е по-малка от дължимата предвид Приложението така – 7,36 лв. (32x0,23 лв.), то вземането на ищеца за същата е основателно. От Представените фактури се установява и че ответникът е провеждал разговори към „Грижа за клиента“ с обща цена от 0,26 лв. с ДДС, но такава услуга не фигурира в процесното Приложение. Не фигурира и услугата за временно възстановяване на изходящия трафик, за която на ответника е начислена сумата от 1,24 лв. без ДДС, като липсва яснота как е определена същата. Липсва яснота и относно това как е формирана

цената за посочените във фактури №7286412565/25.03.2019 г. и №7287787590/25.04.2019 г. „други услуги с добавена стойност“. Същите не фигурират в ценовата листа на ищеца. Нещо повече, в нея липсва изобщо услуга, за която се дължи именно цена от 5 лв. без ДДС. Ето защо, съдът като съобрази обстоятелството, че за част от процесния период 25.04.2019 г. – 24.05.2019 г. е извършил единствено приспадане на задължение в размер на 13,75 лв. без ДДС (16,50 лв. с ДДС), намира, че за последния е възникнало правото на парично вземане по процесния договор за неплатените абонаментни такси и ползваните услуги извън абонаментния план за периода 25.02.2019 г. – 24.05.2019 г. в размер на сумата 141,84 лв. (2x44,99 лв. – 16,50 лв. + 45,93 лв. + 5,93 лв.). С оглед на това и при спазване принципа на диспозитивното начало, доколкото ищецът претендира сума в по-малък размер – 141,44 лв., претенцията му подлежи на уважение в пълнота.

По отношението на претенцията за неустойки за разваляне за процесните договори за мобилни услуги безспорно се установи, че процесните договори за мобилни услуги са развалени вследствие виновното неизпълнение на задълженията на ответника. В тази връзка, в договорите за мобилни услуги от 02.10.2018 г. и 28.02.2019 г., са предвидени неустоечни клаузи с идентично съдържание, според които при прекратяване на договора по вина на потребителя, в случая поради допуснато неизпълнение по чл. 19б, б. „в“ от ОУ, последният дължи неустойка в размер на сумата от стандартните за съответната програма месечни абонаменти, дължими до края на срока на договора. Предвидено е, че същата не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаментни такси. В тази връзка съдът намира, че възражението на ответника за нищожност на процесната клауза е неоснователно. Съгласно ТР № 1/15.06.2010 г., т.д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, съдът следи служебно за спазването на добрите нрави при иск за присъждане на неустойка. Клаузата за неустойка като процесната при прекратяване на договор за периодично изпълнение е нищожна, съобразно чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, в случай, че не отговаря на присъщите □ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Така според Решение № 219/09.05.2016г. по т.д. № 203/2015г., I т.о. на ВКС, „уговорката за неустойка при предсрочно прекратяване на договор за финансов лизинг от лизингодателя по вина на лизингополучателя, в размер на всички неплатени по договора лизингови вноски до края на срока му, излиза извън по-горе очертаните функции на неустойката, тъй като лизингодателят по вече развалиния договор получава имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил, ако договорът не беше развален, но без да се предоставя ползването на вещта, което води до неоснователно обогатяване на бившия лизингодател и нарушава принципа за справедливост“ (в този смисъл и решение по т.д. №1226/2015г., I т.о. на ВКС и др.). Ето защо, с оглед сходната правна природа на паричното вземане за неустойка по договорите за мобилни услуги с това по договора за лизинг, съдът намира, че посоченото разрешение следва да бъде приложено и в настоящия случай. В процесните споразумения обаче е определен и максималният размер на неустойката за предсрочно прекратяване. Така формулирана при ограничение до трикратния размер на стандартната месечна абонамента такса, при срок на договора от две години, съдът намира, че неустоечната клауза не е нито прекомерна, нито нищожна, и не създава неравновесие в правата и задълженията на потребителя и мобилния оператор по смисъла на чл.143 от ЗЗП. Поради това ирелевантно е дали клаузата е уговорена индивидуално, тъй като съдът не приема за неравноправна. Предвид гореизложеното, съдът намира, че претенцията на ищеца за неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент за мобилен номер ***** и за номер ***** е доказана по основание. По отношение на размера на претенцията за неустойка по договора от 28.02.2019 г., съдът намира, че същата подлежи на уважение за пълния предявен размер от 32,46 лв., доколкото последният не надхвърля предвиденото между страните ограничение до трикратния размер на стандартните месечни абонаментни такси от 12,99 лв., или общо 38,97 лв. съдът намира претенцията за неустойка по договора от 02.10.2018 г. за частично основателна, предвид че същата надвишава уговореното ограничение на размера □. С процесния договор е определена стандартна месечна абонаментна такса от 15,99 лв., чийто трикратен размер възлиза на 47,97 лв., до който предявеният от ищцовото дружество иск следва да бъде уважен, а за разликата до

пълния предявен размер от 49,03 лв. – отхвърлен.

Изложеното по отношение на действителността на неустоечните клаузи в договорите от 02.10.2018 г. и 28.02.2019 г. не може да бъде отнесено към уговорената неустоечна клауза в договор за мобилни услуги от 09.03.2017 г., доколкото в същата липсва каквото и да било ограничаване на размера □. Напротив, подобна клауза води до получаване на имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получила, ако договорът не беше развален. Действително в тази част съглашението е последователно изменено с Допълнителни споразумения от 23.10.2017 г. и 23.01.2018 г., с последното от които размерът на дължимата неустойка е ограничен до трикратния такъв на стандартните месечни абонаментни вноски, но това обстоятелство не променя извода на съда за нищожност на клаузата, доколкото същата се преценява към момента на сключване на договора, а не според настъпили по-късно обстоятелства – така Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. д. № 1 от 2009 г. ОСТК, решение № 122 от 18.07.2019 г. по гр.д.3238/2018 г. на IV г. о. на ВКС. Ето защо, претенцията на ищеца в тази част е неоснователна.

По отношение на претенцията за неустойки в размер на разликата между лизинговите цени на предоставените мобилни устройства без абонамент и преференциалната му обща цена от съдържанието на договор за мобилни услуги от 28.02.2019 г. се установява, че наред с уговорените мобилни услуги ищецът е предоставил на ответника устройство „Huawei Mate 20 Lite Dual Blue“ със стандартна цена 939,90 лв. и обща лизингова цена с избрания абонаментен план – 887,76 лв. Уговорено е, че при предоставяне на устройство за ползване на мобилни услуги потребителят дължи и неустойка при предсрочно прекратяване в размер на разликата между стандартната цена на предоставеното устройство съгласно ценова листа, актуална към момента на сключване на договора, и заплатената от потребителя лизингова цена, съответстваща на оставащия срок на договора.

Между страните е сключен договор за лизинг от 28.02.2019 г. на посоченото в договора за мобилни услуги устройство, по силата на което ищецът е предоставил същото в състояние годно за употреба, срещу задължението на ответника да заплати обща лизингова цена в размер на 850,77 лв. с ДДС, разсрочена на 23 месечни лизингови вноски с падежи и на стойност, съобразно погасителния план, обективизиран в процесното съглашение. Следва да се съобрази и че с подписването на процесния договор, съгласно клаузата на чл. 4, ответникът е признал получаването на устройството във вид, годен за употреба. Видно от клаузата на чл. 6 на договора, същият е сключен при Общи условия, с които ответникът се е запознал и приел. Съгласно чл.10 и 11 от Общите условия, всяка от страните по договора може да развали същия с едностранно писмено изявление без предоставяне на подходящ срок за изпълнение в случай на неизпълнение на задължение на другата страна, в т.ч. и при неизпълнение на договора за предоставяне на мобилни и/или фиксирани услуги, по който лизингодателят и лизингополучателят са страни, включително в хипотезата на неговото прекратяване от лизингополучателя в качеството му на абонат на мобилни и/или фиксирани услуги. Предвид това, съдът счита, че между страните са налице валидни облигационни правоотношения по договор за мобилни услуги и договор за лизинг от 28.02.2019 г. по силата на който ищецът е предоставил за ползване на ответника устройство „Huawei Mate 20 Lite Dual Blue“ срещу задължението да заплати обща лизингова цена, разсрочена на 23 равни месечни вноски, като ищецът е изправна страна по съглашенията.

Доколкото по делото се установи, че ответникът не е заплатил дължимите от него абонаментни такси и месечни лизингови вноски, съдът намира, че същият е във виновно неизпълнение на произтичащите от процесните договори задължения. Установи се и че договорът за предоставяне на мобилни услуги е развален на основание чл. 87, ал.1 ЗЗД. Съдът счита, че са налице предпоставките и за разваляне на процесния договор за лизинг от 28.02.2019 г., поради което и ищцовата претенция е доказана по основание.

Видно от раздел 7 „Мобилен апарат“ от договора за мобилни услуги, процесното устройство със стандартната цена без абонаментен план от 939 лв., е предоставено на ответника при обща лизингова цена от 887,76 лв. Съгласно сключения договор за лизинг от

28.02.2019 г. и обективирания в него погасителен план, устройството е предоставено на ответника за ползване срещу заплащане на обща лизингова цена в размер на 850,77 лв. с ДДС, разсрочена на 23 равни месечни лизингови вноски всяка от които в размер на 36,99 лв., като за придобиване на правото на собственост върху същото потребителят следва да заплати допълнително и сумата от 36,99 лв. Следва да се съобрази и че в случая не се твърди и не се доказва ответникът да го е върнал на ищеца. Предвид изложеното, съдът намира, че разликата между стандартната цена и преференциалната такава, при която е предоставено устройството възлиза на 51,24 лв., до който размер ищцовата претенция подлежи на уважение, доколкото по делото не се твърди и не се установява потребителят да е заплатил задълженията си по представените фактури, в т.ч. още първата лизингова вноски. Ето защо, с оглед на това, че ищецът претендира неустойка в по- малък размер – 37,20 лв., съобразно принципа на диспозитивното начало искът следва да бъде уважен за сумата от 37,20 лв.

От съдържанието на договор за мобилни услуги от 02.10.2018 г. се установява, че наред с уговорените мобилни услуги ищецът е предоставил на ответника устройство „Tablet Lenovo Tab7 Essential 4g“ със стандартна цена 330,90 лв. и обща лизингова цена с избрания абонаментен план – 110,16 лв., като е предвидена и неустоечна клауза с идентично съдържание.

Между страните е сключен договор за лизинг от 02.10.2018 г. на посоченото в договора за мобилни услуги устройство, по силата на което ищецът е предоставил същото в състояние годно за употреба, срещу задължението на ответника да заплати обща лизингова цена в размер на 105,57 лв. с ДДС, разсрочена на 23 месечни лизингови вноски с падежи и на стойност, съобразно погасителния план, обективиран в процесното съглашение. Следва да се съобрази и че с подписването на процесния договор, съгласно клаузата на чл. 4, ответникът е признал получаването на устройството във вид, годен за употреба. Видно от клаузата на чл. 6 на договора, същият е сключен при Общи условия, с които ответникът се е запознал и приел. Съгласно чл.10 и 11 от Общите условия, всяка от страните по договора може да развали същия с едностранно писмено изявление без предоставяне на подходящ срок за изпълнение в случай на неизпълнение на задължение на другата страна, в т.ч. и при неизпълнение на договора за предоставяне на мобилни и/или фиксирани услуги, по който лизингодателят и лизингополучателят са страни, включително в хипотезата на неговото прекратяване от лизингополучателя в качеството му на абонат на мобилни и/или фиксирани услуги.

Предвид това, съдът счита, че между страните са налице валидни облигационни правоотношения по договор за мобилни услуги и договор за лизинг от 02.10.2018 г. по силата на който ищецът е предоставил за ползване на ответника устройство „Tablet Lenovo Tab7 Essential 4G“ срещу задължението да заплати обща лизингова цена 105,57 лв., разсрочена на 23 равни месечни вноски, като ищецът е изправна страна по съглашенията.

Доколкото по делото се установи, че ответникът не е заплатил дължимите от него абонаментни такси и месечни лизингови вноски, съдът намира, че същият е във виновно неизпълнение на произтичащите от процесните договори задължения. Установи се и че договорът за предоставяне на мобилни услуги е развален на основание чл. 87, ал.1 ЗЗД. Съдът счита, че са налице предпоставките и за разваляне на процесния договор за лизинг от 02.10.2018 г., поради което и ищцовата претенция е доказана по основание.

Видно от раздел 7 „Мобилен апарат“ от договора за мобилни услуги, процесното устройство със стандартната цена без абонаментен план от 330,90 лв., е предоставено на ответника при обща лизингова цена от 110,16 лв. Съгласно сключения договор за лизинг от 02.10.2018 г. и обективирания в него погасителен план, устройството е предоставено на ответника за ползване срещу заплащане на обща лизингова цена в размер на 105,57 лв. с ДДС, разсрочена на 23 равни месечни лизингови вноски всяка от които в размер на 4,59 лв., като за придобиване на правото на собственост върху същото потребителят следва да заплати допълнително и сумата от 4,59 лв. Следва да се съобрази и че в случая не се твърди и не се доказва ответникът да го е върнал на ищеца. Предвид изложеното, съдът намира, че

разликата между стандартната цена и преференциалната такава, при която е предоставено устройството възлиза на 220,74 лв., до който размер ищцовата претенция подлежи на уважение, доколкото по делото не се твърди и не се установява потребителят да е заплатил задълженията си по представените фактури, в т.ч. още първата лизингова вноса. Ето защо, с оглед на това, че ищецът претендира неустойка в по- малък размер – 119,94 лв., съобразно принципа на диспозитивното начало искът следва да бъде уважен за сумата от 119,94 лв.

С допълнително споразумение от 23.01.2018 г. към Договор за мобилни услуги от 09.03.2017 г. на ответника е предоставено устройството "NOKIA 3 BLACK" със стандартна цена 379,90 лв. и обща лизингова цена с избрания абонаментен план – 29,99 лв., като е предвидена и неустоечна клауза с идентично с обсъдените по –горе неустоечни клаузи съдържание.

По делото не се установи ответникът да е заплатил дължимите от него абонаментни такси, поради което съдът намира, че същият е във виновно неизпълнение на произтичащите от процесния договор задължения. Установи се и че договорът за предоставяне на мобилни услуги е развален на основание чл. 87, ал.1 ЗЗД, поради което са налице обстоятелствата, при които следва да бъде начислена процесната неустойка и ищцовата претенция е доказана по основание.

Следва да се съобрази и че в случая не се твърди и не се доказва ответникът да е върнал устройството на ищеца. Предвид изложеното, съдът намира, че разликата между стандартната цена и преференциалната такава, при която е предоставено устройството възлиза на 349,91 лв., до който размер ищцовата претенция подлежи на уважение. Ето защо, с оглед на това, че ищецът претендира неустойка в по-малък размер – 103,06 лв., съобразно принципа на диспозитивното начало искът следва да бъде уважен за сумата от 103,06 лв.

Възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно, тъй като искът е предявен, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, по ар.чл.422, ал.1 от ГПК, на 19.04.2021 г., а неизпълнението на длъжника, обуславящо вземанията за неустойките са възникнали през 2019 г.

По отношение на претенцията за незаплатени лизингови вноски:

По делото безспорно се установява наличието на валидни договори за лизинг от 02.10.2018 г. и 28.02.2019 г., въз основа на които ищецът е предал устройствата „Tablet Lenovo Tab7 Essential 4g“ и „Huawei Mate 20 Lite Dual Blue“ срещу задължението на ответника да заплаща уговорените лизингови вноски. Съгласно гореизложеното, не се установява нито изпълнение на задължението на лизингополучателя за плащане, нито връщане на процесните устройства на лизингодателя. Ето защо, доколкото всички вноски и по двата договора, платими в срок от 23 месеца от сключването на всеки от тях са падежирали към момента на депозиране на Заявлението за издаване на заповед за изпълнение, и процесните устройства са задържани от ответника, то за ищеца са налице вземания за всички лизингови вноски по договор за лизинг от 28.02.2019 г., възлизащи на общо 850,77 лв., както и за сумата от 36,99 лв., посочена в чл.1, ал.2 от договора, дължима при придобиване собствеността върху устройството, като доколкото ищецът претендира сума в по- малък размер – 739,80 лв., същата следва да бъде уважена в пълнота. Изложеното се отнася и по отношение на договор за лизинг от 02.10.2018 г., като вземането на ищеца за лизинговите вноски по същия, възлизащи на общо 105,57 лв., и за сумата от 4,59 лв., дължима за придобиване правото на собственост върху „Tablet Lenovo Tab7 Essential 4G“, като с оглед заявената от ищеца претенция в по-малък размер – 68,85 лв., същата следва да бъде уважена в пълнота за сумата 68,85 лв.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, в полза на ищеца следва да се присъдят, съобразно уважената част от иска сторените съдебни разноски в исковото и в заповедното производство, доколкото по т. 12 от ТР № 4/2014 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство. На ищеца следва да се присъдят разноски в исковото производство в размер на общо 1186.65 лв. – за държавна такса, адвокатско възнаграждение,

възнаграждение за особен представител и възнаграждение на вещо лице, както и 198,13 лв. – разноски в заповедното производство за платени държавна такса и възнаграждение за адвокат или общо 1384,78 лв.

На основание чл. 77 от ГПК, ответникът трябва заплати в полза на бюджета на съдебната власт и по сметка на СРС – 550 лв. за възнаграждение на вещо лице по съдебна почеркова експертиза, дължимо по причина, че събраното доказателство е било в негов интерес, с оглед защитата му чрез особен представител, ведно с 5 лв. такса в случай на издаване на изпълнителен лист.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че И. Х. С., с ЕГН: *****, дължи на „Й.Б.“ ЕАД (предишно „Т.Б.“), с ЕИК: *****, сумата 212,80 лева за главница - сбор от 141,44 лв. за неплатени месечни абонаментни такси и стойност на потребени мобилни услуги за периода 25.02.2019-24.05.2019 г. по договор за мобилни услуги от 09.03.2017 г., с допълнително споразумение от 23.01.2018 г., за мобилен номер +*****, 37 лв. за неплатени месечни абонаментни такси и стойност на потребени мобилни услуги за периода 25.02.2019-24.06.2019 г. по договор за мобилни услуги от 02.10.2018 г. за мобилен номер +*****, и 34,36 лв. за неплатени месечни абонаментни такси и стойност на потребени мобилни услуги за периода 25.02.2019- 24.06.2019 г. по договор за мобилни услуги от 28.02.2019 г. за мобилен номер +*****, ведно със законна лихва върху главницата от 19.04.2021 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 по ч. гр. дело №22216/2021 г. по описа на СРС, като иска за разликата над уважения размер от 212,80 лв. до пълния предявен такъв от 390,67 лв. – ОТХВЪРЛЯ.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че И. Х. С., с ЕГН: *****, дължи на „Й.Б.“ ЕАД (предишно „Т.Б.“), с ЕИК: *****, сумата 68,85 лева за главница - сбор от 64,26 лв., представляваща неплатени лизингови вноски по договор за лизинг от 02.10.2018 г. за устройство Tablet Lenovo Tab 7 Essential 4G и 4,59 лв. за допълнителна вноска по договора по чл.1, ал.2, ведно със законна лихва върху главницата от 19.04.2021 г. до изплащане на вземането; и сумата 739,80 лева за главница - сбор от 702,81 лв., представляваща неплатени лизингови вноски по договор за лизинг от 28.02.2019г. за устройство Huawei Mate 20 Lite Dual Blue и 36,99 лв. за допълнителна вноска по договора по чл.1, ал.2, ведно със законна лихва върху главницата от 19.04.2021 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 по ч.гр.дело №22216/2021 г. по описа на СРС.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че И. Х. С., с ЕГН: *****, дължи на „Й.Б.“ ЕАД (предишно „Т.Б.“), с ЕИК: *****, сумата 32,46 лева – неустойка за предсрочно прекратяване по вина на абоната на договор за мобилни услуги от 28.02.2019 г. за мобилен номер +*****, и сумата 47,97 лева – неустойка за предсрочно прекратяване по вина на абоната на договор за мобилни услуги от 02.10.2018 г. за мобилен номер +*****, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 по ч.гр.дело №22216/2021 г. по описа на СРС, като иска за неустойка за разликата над уважения размер от 47,97 лв. до пълния предявен размер от 49,03 лв. – ОТХВЪРЛЯ.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Й.Б.“ ЕАД (предишно „Т.Б.“), с ЕИК: *****, против И. Х. С., с ЕГН: *****, иск с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че И. Х. С. дължи на „Й.Б.“ ЕАД (предишно „Т.Б.“) сумата от 112,47 лв. за

неустойка за предсрочно прекратяване по вина на абоната на договор за мобилни услуги от 23.01.2018 г. за мобилен номер +*****, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 по ч.гр.дело №22216/2021 г. по описа на СРС.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО че И. Х. С., с ЕГН: *****, дължи на „Й.Б.“ ЕАД (предишно „Т.Б.“), с ЕИК: *****, сумата 37,20 лева – неустойка в размер на разликата между стандартната цена и цена с отстъпка при абонамент за устройство Huawei Mate 20 Lite Dual Blue, предоставено за ползване с договор от 28.02.2019 г.; 103,06 лева – неустойка в размер на разликата между стандартната цена и цена с отстъпка при абонамент за устройство Nokia 3 Black, предоставено за ползване с договор от 23.01.2018 г., 119,94 лева – неустойка в размер на разликата между стандартната цена и цена с отстъпка при абонамент за устройство Tablet Lenovo Tab 7 Essential 4G, предоставено за ползване с договор от 02.10.2018 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 по ч.гр.д. №22216/2021 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА И. Х. С., с ЕГН: *****, да заплати на „Й.Б.“ ЕАД (предишно „Т.Б.“), с ЕИК: *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 1384,78 лева – съдебни разноси по ч.гр.дело №22216/2021 г. и гр. дело №73547/2021 г., и двете по описа на СРС.

ОСЪЖДА И. Х. С., с ЕГН: *****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт и по сметка на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, на основание чл. 77 от ГПК, сумата от 550,00 лева –възнаграждение за вещо лице по СПЕ, както и 5,00 лева– държавна такса при служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____